

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.420/2018/3.szám

A Szegedi Ítéltábla **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a dr. Pongrácz Tibor ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen jóhírnév megsértésének megállapítása iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2018. április 25. napján kelt 4.P.21.229/2017/15. számú ítélete ellen az alperes részéről 17. sorszámmal előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését **megváltoztatja** és keresetet elutasítja.

Mellőzi az alperest elsőfokú illeték és eljárási költség megfizetésére kötelező rendelkezéseket.

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20.000,- (Húszezer) Ft elsőfokú eljárási költséget.

Az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illeték összegét 36.000,- (Harminchatezer) Ft-ra felemeli.

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 10.000,- (Tízezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt 48.000,- (Negyvennyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes az **(város neve)**-i Önkormányzatnál dolgozott adóügyi előadó munkakörben, az alperes **(város neve)** Város Önkormányzatának polgármestere. A felperes közszolgálati jogviszonya a képviselő-testület 83/1999. (X. 26.) számú határozata alapján végrehajtott létszámleépítést követően, felmentéssel szűnt meg. Az alperes a felperesnek 1999. december 2-án írt levelében megköszönte az önkormányzatnál végzett munkáját.

A felperes 2006-ban és 2014-ben indult a helyi önkormányzati képviselő választáson, mandátumot azonban nem szerzett. Közszolgálati jogviszonya megszűnése után többször részt vett az alperes által meghirdetett közmeghallgatásokon, ahol rendszeresen kérdéseket intézett a város vezetőihez, majd nyilatkozott a **(tv neve)** nevű internetes televízióknak. Több cikket is írt a várost érintő közügyekkel kapcsolatban a **(város neve)**-i Hírek elnevezésű önkormányzati lapban, ahová egyébként önkormányzati tevékenységének ideje alatt több olyan névtelen olvasói levél is érkezett, melyben kritizálták a stílusát, ügyfelekkel való bánásmódját.

A 2016. december 20-án megtartott közmeghallgatáson, melyen jelen volt az önkormányzat televíziója mellett a közszolgálati televízió, valamint a **(tv neve)** tévé is, a felperes több kérdést tett fel az alperesnek.

A **(tv neve)** tévé erről a közmeghallgatásról tudósítást is közölt és utóbb helyi lakosokkal, köztük a felperessel interjút készített helyieket foglalkoztató kérdésekről. A felperes egy 17 évvel ezelőtti önkormányzati beruházás kapcsán keletkezett fizetési kötelezettségről és a tervezett uszoda építés elmaradásáról nyilatkozott a riporternek.

Az alperes 2017. február 17-én „**(alperes neve)** polgármester" aláírással cikket jelentetett meg a **(város neve)**-i Hírekben „Állítások és tények, avagy hol az igazság?" címmel. A cikk elején rögzíti: „az alábbiakban azt olvashatják, amit a február 7-i képviselő-testületi ülésen szerettem volna elmondani a velem és az önkormányzattal kapcsolatos állításokról". Majd 8 pontban fejt ki a **(tv neve)** tévé december 20-i közmeghallgatás kapcsán készített riportjában elhangzott állításokkal kapcsolatos álláspontját.

Az legutolsó bekezdésben az alábbiak olvashatók:

„Mindazoknak, akik nincsenek teljesen tisztában az „ügy" motivációs okival, megfontolásra ajánlom a következőket. **(Felperes neve)** közel két évtizede személyes bosszút esküdött az önkormányzati vezetés ellen. Ennek oka, hogy az ügyfelekkel és a munkatársaival szemben folyamatosan tanúsított minősíthetetlen, arrogáns stílusa és magatartása miatt, egy létszám racionalizálási intézkedés kapcsán elbocsátottuk önkormányzati (adóügyi előadói) állásából. Megjegyzem, nem az én személyes döntésem alapján történt az elbocsátás, hanem korábbi vezetőinek véleménye alapján. Én ezt elfogadva hagytam jóvá az intézkedést, első polgármesteri ciklusom legelején. **(felperes neve)** ezt soha meg nem bocsátotta, s ahol csak lehet támad engem és az önkormányzatot. Az ő személyes bosszúja és a **(politikai pártok neve)** ellenes hadjárata talált most egymásra **(város neve)**-n, s kötött szövetséget lejáratásomra. Köszönöm megtisztelő figyelmüket!"

A felperes keresete annak megállapítására irányult, hogy az alperes a **(város neve)**-i Hírek 2017. február 17-i számában megjelentetett cikkében olyan valótlan tényállításokat tett, amelyek a személyiségi jogait sértik, egyben nyilvános elégtételadásra kérte kötelezni. Hivatkozása szerint valótlan, hogy a **(tv neve)** tévé riportjában elhangzott állítások - melyeket a cikk 8 pontban foglal össze - mind tőle származnának, kizárólag az 5. pontban megjelölt származik tőle, amelyet azonban továbbra is fenntart. Szintén valótlan az az állítás, hogy két évtizede személyes bosszút esküdött az önkormányzat vezetése ellen elbocsátása miatt, valamint az is, hogy az ügyfelekkel és a munkatársakkal szemben folyamatosan tanúsított minősíthetetlen, arrogáns stílusa és magatartása miatt bocsátották el. Megítélése szerint e kijelentések súlyosan sértik a becsülethez, jóhírnévhez való jogát, ezért indokolt a kért szankciók alkalmazása.

Az alperes ellenkérelme elsődlegesen a per megszüntetésére irányult, mivel nem mint magánszemély, hanem polgármesterként, mint a **(város neve)**-i Önkormányzat törvényes képviselője nyilvánult meg, ezért a felperesnek az önálló jogi személyiséggel rendelkező **(város neve)**-i Önkormányzatot kellett volna perelnie.

Az ügy érdemét illetően a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes nem jelölte meg a sérelmes tényállításokat és azt, hogy milyen alapon tekinti azokat az alperestől származónak, illetve milyen okból tartja sérelmesnek. Hangsúlyozta, a felperes közéleti szereplőként vesz részt **(város neve)** Város közéletében és mint ilyennek, túrnie kell a vele szemben megfogalmazott kritikai észrevételeket. Kiemelte ugyanakkor, az a vélemény, mely szerint két évtizede személyes okok miatt bosszút esküdött az önkormányzat ellen, sem tartalmában, sem megfogalmazásában nem sért személyiségi jogot.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő jogát, amikor a **(város neve)**-i Hírekben 2017. február 17. napján megjelent „Állítások és a tények, avagy hol az igazság?” című nyilatkozatában valótlanul állította, hogy „mindazoknak, akik nincsenek teljesen tisztában az ügy motivációs okaival, megfontolásra ajánlva a következőket: **(felperes neve)** közel két évtizede személyes bosszút esküdött az önkormányzati vezetés ellen. Ennek oka, hogy az ügyfelekkel és a munkatársaival szemben folyamatosan tanúsított minősíthetetlen, arrogáns stílusa és a magatartása miatt egy létszám racionalizálási intézkedés kapcsán elbocsátottuk önkormányzati (adóügyi előadói) állásából”.

Kötelezte továbbá az alperest nyilvános elégtételadásra a **(város neve)**-i Hírek című lapban hasonló módon, ahogy a sérelmezett cikk megjelent. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Határozatának indokolása szerint az alperes nem munkáltatói felhatalmazás alapján érvelt az általa elmondott tények mellett, nyilatkozata a közhatalmi tevékenység, a munkáltató helytállási kötelezettsége körébe nem sorolható, ezért nincs helye a per megszüntetésének a Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontja alapján. Ezzel összefüggésben utalt arra is, hogy a cikket az alperes polgármesterként jegyezte és egyesszám első személyben beszélt, továbbá bizonyos témakörei az önkormányzathoz egyáltalán nem kapcsolhatók.

Alperesi hivatkozás kapcsán vizsgálta a felperes közszereplői minőségét és azt megállapította, értékelve a bizonyítékokat: **(város neve)** város közéletében aktívan részt vesz, az önkormányzati választásokon képviselőjelöltként indult, közmeghallgatásokon felszólalt és a helyi közéleti kérdésekről a televízió számára is nyilatkozott. Rámutatott, a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét a szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja, esetükben a véleménynyilvánítás jogával való ütközés miatt a toleranciaküszöb jóval magasabb. A perbeli esetben az alperes által megfogalmazott tények és az „ügynevezett ügyeit” érintő állítások ütköztetése az utolsó hasámban szereplő összegzés kivételével - a közügyekre vonatkozó véleménynyilvánítási szabadság kiemelkedően magas alkotmányos értéktartalmából következően - nem tekinthető súlyos, illetve kirívó jogsértésnek. A felperesnek közszereplőként az átlagosnál jobban kell túrnia a vele szemben megnyilvánuló véleménynyilvánítást, azonban az alkotmányos védelem alatt álló emberi méltóság, jóhírnév és becsület a személyét érintő közlés külső korlátját képezi.

Kifejtette, a cikkben megfogalmazott összegzés tényállítás arra nézve, hogy a felperes a munkatársaival és az ügyfelekkel szemben folyamatosan tanúsított minősíthetetlen, arrogáns stílusa és magatartása miatt került elbocsátásra önkormányzati állásából, aminek valóságtartalmát az alperesnek nem sikerült bizonyítania. A beszerzett bizonyítékok közül kizárta **(tanú 1 neve)** tanúvallomását, akit nem tekintett érdektelennek személyes érintettsége folytán. A további bizonyítékokat összességükben értékelve és figyelembe véve az alperes 1999-ben felperesnek írt levelében megfogalmazott köszönő sorokat, arra a következtetésre jutott, hogy a létszámleépítés szükségessége volt az oka a felperes felmentésének, amit árnyal az a körülmény, hogy mellette további 5 ember leépítésére is sor került. Ezért megállapította, az elbocsátásával kapcsolatos tényállítás valótlan, a felperest lealacsonyító, arroganciájára utaló minősítés pedig az átlagos **(város neve)**-i lakosokban azt a képzetet kelti, hogy kifejezetten tőle kívánt megszabadulni a munkáltatója. Ezzel az alperes a felperes emberi méltóságát sértette meg. Nem hozható ugyanakkor a felperes személyiségi jogainak sérelmével összefüggésbe az önkormányzat bíróság általi marasztalására utalás, illetve arra nézve ugyancsak nem merült fel adat, miként befolyásolná hátrányosan a felperes megítélését az a tényállítás, hogy ő tájékoztatta a **(tv neve)** tévét a cikkben taglalt ügyekről. Mindezek alapján részben adott helyt a keresetnek.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte. Vitatta azon megállapítást, mely szerint a felperes megfelelő személyt perel. Mindkét peres fél egyezően nyilatkozott arról, hogy a perrel támadott cikket az

alperes polgármesterként, az önkormányzat képviselőjében jegyezte, tévesen állapította meg ezért az elsőfokú bíróság az alperes perelhetőségét. Helyesen akkor járt volna el, ha a pert a Pp. 157. § a) pontja és 130. § (1) bekezdés g) pontja alapján megszünteti. Érdemi hivatkozása szerint ugyanakkor a sérelmezett közlés két tényállási részre bontható: egyrészt arra, hogy a felperes személyes bosszút esküdött két évtizede az önkormányzat ellen, másrészt hogy a létszámleépítés során a kiválasztás indoka súlyosan kifogásolható magatartása volt. Kiemelte, az előbbi közlés az önkormányzat véleményét tükrözi, melynek kapcsán azt kell figyelembe venni, hogy a bírálat joga mindenkit megillet, kifejezőmódja pedig nem bántó, lealacsonyító, így nem alkalmas a becsület csorbítására. A második rész szintén véleményt, értékítéletet tükröz, közlése azonban rendkívül pontos, megfelel a valóságnak is. Ekörben utalt a tanúvallomásokra, amelyeket az elsőfokú bíróság nem értékelt kellő súllyal annak ellenére, hogy kiderül belőlük, a felperes elbocsátásának jogcíme valóban létszámleépítés volt, kiválasztásának oka azonban kifogásolt magatartása.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett részének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés **alapos**.

Az elsőfokú bíróságnak a keresetet részben elutasító ítéleti rendelkezése fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett, ezért azt az ítéletábra a felülbírálat során nem érintette (Pp. 228. § (4) bekezdése).

Az alperes fellebbezésében is fenntartotta azt az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, miszerint az alperes a sérelmezett cikket nem magánszemélyként, hanem mint a **(város neve)**-i Önkormányzat törvényes képviselője jegyezte, ezért a per megszüntetésének lett volna helye. Ezzel összefüggésben az ítéletábra az alábbiakat kívánja kiemelni:

Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a személyiséget érintő közléseket a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) sajtóhelyreigazítási perekre megfogalmazott, de ebben az általános személyiségvédelmi perekre is alkalmazandó PK 12. számú kollégiumi állásfoglalása alapján, a maguk egészében kell vizsgálni, a kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni. Annak vizsgálatakor, hogy a konkrét magatartások személyiségi jogi sérelmet valósítottak-e meg, a közlés körülményeit is értékelni kell. Az állásfoglalásban írtak célja tehát az, hogy ne kiragadott szövegrészeket értelmezve döntsön a bíróság, ami fals eredményre vezethet, hiszen a szövegkörnyezet pontosítja, behatárolja, érthetőbbé teszi az egyes részek tartalmát. Az egymástól teljesen eltérő témakörökről szóló részeket azonban különválasztva kell értelmezni, az egyes témákon belüli szövegösszefüggésekre figyelve. Az állásfoglalás ugyanakkor a tartalmi szempontú megítélésre vonatkozik, nem arra, hogy a nyilatkozó kinek a nevében teszi meg nyilatkozatát. Előfordulhat ugyanis, hogy egy cikkben belül a nyilatkozó nemcsak saját nevében, hanem egy szervezet képviselőjeként is megnyilvánul. Ez lehetséges akár az egyes témakörök különbözősége, akár amiatt, hogy pl. munkakörén, beosztásán túllépve tesz nyilatkozatot.

A perbeli esetben a sérelmezett cikk egyértelműen kettéválasztható. Nyolc pontban összefoglalt része értelmezhető az önkormányzat törvényes képviselőjeként tett nyilatkozatként, hivatalos álláspontként a riportban elhangzott felperesi állítások cáfolatára, utolsó bekezdése azonban az alperes személyes közléseit, gondolatait, véleményét tartalmazza. Ez utóbbiak nyilvánvalóan nem tekinthetők az önkormányzat képviselőjében tett nyilatkozatnak akkor sem, ha a cikket - záró részében - polgármesterként jegyezte. Mivel a felperes keresete kifejezetten e bekezdést érintette, az itt írtakat kifogásolta, arról az elsőfokú bíróságnak érdemben, ítélettel (Pp. 213. § (1) bekezdés)

kellott döntenie, a per megszüntetésének a Pp. 157. § a) pontja alapján - utalva 130. § (1) bekezdés g) pontjára - nem volt helye.

Nem ért egyet ugyanakkor az ítélőtábla az elsőfokú bírósággal a személyiségi jogsértés megállapíthatóságát illetően.

A felperes keresetében azt sérelmezte, hogy az alperes a 2017. február 17-én megjelent cikk utolsó bekezdésében olyan kijelentéseket tett, amelyek a becsülethez, jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait sértették.

A személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 2:42. § (2) bekezdése rögzíti generalklauzulaként, hogy az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, míg a 2:43. § d) pontja a becsület és jóhírnévhez való jogot kifejezetten nevesíti, a 2:45. § (1) és (2) bekezdéseiben meghatározva megsértésük törvényi tényállását. E törvényi tényállások eltérései miatt volt lényeges az abban való állásfoglalás, hogy a sérelmezett kijelentések a valóság objektív mozzanatára vonatkozó tényállításoknak vagy a felperes tevékenységét, személyét érintő negatív tartalmú véleménynyilvánításoknak tekinthetők. A tényállítás a valóság egy meghatározott mozzanatára irányuló közlés, annak állítása, híresztelése, hogy valami megtörtént, lezajlott, a valóságnak megfelelően létezik. Ezzel szemben a vélemény értékelést, álláspontot, bírálatot fejez ki úgy, hogy abból közvetve sem lehet valótlan tartalmú tények közlésére következtetni. A közlés tényállítás jellegét meghatározza egyrészt a valóság mozzanatának kijelentése, tehát ilyen esetben a közlés ténylegesen megtörtént eseményekről, létező adatokról szól. Másrészt a tényállításnak határozottnak, nem az általánosság szintjén mozgónak kell lennie, azaz konkrétan vonatkoztathatónak kell lennie az érintett személyre, eseményre, körülményre. Mindezek következtében a tényállítások objektíve igazolhatók, vagyis az állítások olyan ismérvekkel rendelkeznek, amelyek alapján valóságuk bizonyítható vagy cáfolható (hasonlóan: Debreceni Ítélőtábla Pf.I.20.262/2015/3.). Míg a tényállításokkal szemben elvárás - függetlenül az érintett esetleges közéleti tevékenységétől - a valóságnak megfelelő közlés, amelynek hiánya a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog sérelmét eredményezi, addig a véleménynyilvánítással szemben, lévén az nem objektíve igazolható valóságra vonatkozik, ilyen elvárás nincs. Ezzel együtt a megfogalmazott véleménynyilvánítás, értékelés, kritika is sértheti a becsületet vagy az emberi méltóságot, ha kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, megalázó (BH2012.240., BH2002.352., BDT2012.2740.).

A véleménynyilvánítás jogsértő jellegének megítélésénél jelentőséget kap az, hogy az érintett közszereplőnek minősül-e. A közszereplők esetén ugyanis a személyiségvédelem korlátozottsága mindenki máshoz képest szélesebb körben fogadható el szükségesnek és arányosnak, hiszen saját döntésük alapján váltak a közügyek másoknál aktívabb alakítóivá, vállalva ezzel az adott közösség nyilvánossága előtti értékeléseket és bírálatokat is, ezért az őket terhelő vagy minősítő, a személyüket támadó véleménynyilvánításokat nagyobb türelemmel kell tűrniük. Ezt indokolja az is, hogy mindenki másnál szélesebb körben és hatékonyabban tudnak élni a tömegkommunikációs eszközökkel az őket ért támadásokkal szemben. További érv emellett, hogy esetükben a személyüket ért bírálatot és minősítést a társadalmi nyilvánosság is eleve másként, a demokratikus vita szükségszerű részeként, jellemzően a különböző politikai érdekek mentén értelmezendő megnyilvánulásként kezeli. Őket is megilleti azonban az ismertetett korláttól mentes személyiségvédelem, ha az értékítélet személyüket nem a közügyek vitatása körében, nem a közéleti tevékenységükkel, hanem magán- vagy családi életükkel kapcsolatban érinti.

Az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozatában megállapította, a személyhez fűződő jogok megsértésére alapított igények elbírálása kapcsán a bírói gyakorlat a közszereplő fogalmát szélesebb körben határozza meg. Azt a kérdést, hogy egy bizonyos személy közszereplőnek

tekinthető-e, nem általában az adott személy pozíciója, hivatali beosztása, közéleti státusza vagy bármely okból fennálló szélesebb körű ismeretsége, hanem a jogi megítélés szempontjából releváns konkrét élethelyzet dönti el (BDT2011.2420. számú eseti döntés, Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.234/2015/2.).

A perbeli esetben helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes önként vállalt aktív közéleti magatartása folytán közszereplővé vált: rendszeresen részt vett közmeghallgatásokon, a közügyeket illetően médianyilatkozatokat tett, illetve az önkormányzat lapjában, a **(város neve)-i Hírekben** - ugyancsak közügyekről - több alkalommal cikkeket jelentetett meg. Mindezekkel saját döntése alapján vált a közügyek másoknál aktívabb alakítóivá, felvállalva megnyilatkozásaival az érintett közösség nyilvánossága előtti értékeléseket és bírálatokat is.

A felperes által kifogásolt tartalmak ugyanakkor részben tényállításnak, részben véleménynyilvánításnak minősülnek.

Az, hogy a felperes az alperes elbocsátása miatt bosszút esküdött az önkormányzattal szemben, véleménynyilvánítás, az alperes következtetése, az alapján kialakított véleménye, hogy a felperes munkaviszonyának megszűnése után milyen és mennyi közéleti jellegű, az önkormányzat tevékenységével kapcsolatos kritikát fogalmazott meg. Az „eskü” valóságtartalma nem bizonyítható. E vélemény nem minősül azonban indokolatlanul bántónak, sértőnek, megalázónak sem megfogalmazását, sem tartalmát tekintve, így személyiségvédelmi igényt - jogellenesség hiányában - nem alapoz meg. Végképp igaz ez, ha a felperes közszereplői minőségét figyelembe vesszük.

Az a szövegrészlet viszont, mely szerint elbocsátásának indoka az ügyfelekkel szembeni kifogásolható magatartása volt, tényállítás, hiszen konkrét eseményre vonatkozik, melynek valóságtartalma bizonyítható. Az ezzel kapcsolatos bizonyítást az elsőfokú bíróság lefolytatta, azonban a bizonyítékok közül **(tanú 1 neve)** és **(tanú 2 neve)** tanúk vallomását kirekesztette. Az alperes ugyanakkor tényállításának valóságtartalmát csak e két tanú vallomásával tudta igazolni, más eszköz nem állt rendelkezésére, fontos volt ezért értékelni, hogy a tanúk elfogultak-e vagy sem. Elfogultságukra objektív tények nem utalnak. Kétségtelen, hogy **(tanú 1 neve)**-vel a felperes viszonya a múltban - a 12. számú tárgyalási jegyzőkönyvből láthatóan - nem volt felhőtlen, a tanú azonban 2010. óta nyugdíjas, meghallgatása időpontjában pedig semmilyen kapcsolatban nem állt a felperessel. Önmagában az, hogy korábban a felperes vele szemben eljárásokat kezdeményezett, nem jelenti, hogy igazmondási kötelezettségének ne tenne eleget. Egyébként amit elmondott, alátámasztja a felperes előadása is, hiszen elismerte, hogy a 27 év alatt voltak vitáik, problémáik, amit a tanú főjegyző nem adott írásba, azt a felperes nem fogadta el. A tanúvallomásnak azt a részét pedig, hogy személyesen többen panaszkodnak a tanúnak, hogy a felperes nem kellő tisztelettel beszél az ügyfelekkel, **(tanú 2 neve)** tanúvallomása is alátámasztotta, akinek pártatlan tanúvallomását illetően kétség egyáltalán nem merült fel az ítéltáblában. **(Tanú 1 neve)** pedig elmondta, hogy a létszámleépítés során a kiválasztás részben szakmai, részben emberi okok miatt történt, a felperes a kollégák között is feszültséget keltett. Ennek kapcsán lényeges, hogy egy létszámleépítés során a kiválasztásnál nyilvánvalóan szerepet játszanak különböző szempontok, így - egyebek mellett - az érintettek személyisége, alkalmazkodóképessége, kollegiális kapcsolatai, szakmai felkészültsége, ügyfelekkel való bánásmódja. Ezek a szempontok nem feltétlenül kell megjelenjenek a munkaviszony megszüntetésének írásos indokaként, és nem jelentik azt sem, hogy ha az érintett személlyel valamelyik területen előfordultak problémák, több éves munkavégzését annak megszűnésekor ne lehetne megköszönni. Mivel ekként az alperes egyedüli bizonyítási lehetősége tényelőadásának valóságtartalmát illetően e két tanú volt, akiknek vallomása nem volt elfogult, egymással és az alperes által előadottakkal egybecsengett, a felperes tényelőadásával sem volt teljesen ellentétes, az ítéltábla figyelembe vette döntése során. Így a bizonyítékokat a maguk

összességében értékelve, mérlegelve (Pp. 206. § (1) bekezdés) igazoltnak találta a kifogásolt tényállítás valóságtartalmát.

Itt kíván az ítélőtábla utalni a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésére, melynek értelmében a jóhírnév megsértése megvalósulhat valós tény hamis színben való feltüntetésével is. Való tények hamis színben való feltüntetése, ha a megtörtént események sajátos csoportosításával alaptalanul következtetnek további meg nem történt tényekre, illetve ha utalásokkal, célzásokkal, feltevésekkel keltik további események megtörténtének látszatát (EBH2000.297. számú elvi határozat). A való tényekből az érintett által levont olyan tartalmi következtetés azonban, amely nem okszerűtlen, a jóhírnévsértés megállapítására nem ad alapot (EBH2011.2396.).

A fentiekből következően az alperesnek a rendelkezésére álló információkból levont azon következtetése, hogy a felperes kiválasztására a szükséges létszámleépítés során az ügyfelekkel és munkatársaival szembeni magatartása miatt került sor, nem tekinthető okszerűtlennek, a felperes személyiségvédelmi igénye az erre utaló szövegrész kapcsán ezért is alaptalan.

A kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

A kereset teljes elutasítására figyelemmel mellőzte az alperest elsőfokú eljárási illeték és költség megfizetésére kötelező rendelkezéseket, egyben kötelezte a felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján 20.000,- Ft elsőfokú eljárási költség megfizetésére az alperes részére.

A felperes személyes költségmentessége folytán állam terhén maradó elsőfokú eljárási illeték összegét annak 100 %-ára, 36.000,- Ft-ra felemelte.

A másodfokú eljárásban teljes egészében pervesztesnek minősülő felperes köteles az alperes jogi képviselőjével felmerült másodfokú eljárási költségeket megfizetni a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint, amelyet az ítélőtábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján állapított meg. A meg nem határozható fellebbezési érték figyelembe vételével meghatározott (EBH1999.94.) fellebbezési eljárási illeték (1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés, 39. § (3) bekezdés c) pont) a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Szeged, 2018. december 7.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bálint Attila s.k.	Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró